

PARIKANNIEMEN

KONTTI

1/2026

KATRIINA JÄRVINEN:
Mistä lapsuudenperheessä
puhutaan ja vaietaan? s. 4

Esko Miettinen:
USKONTO EI OLE
GEOMETRIAA
s. 10

VILLE MÄKIPELTO:
Sosiaalisesta mediasta
on saatava turvallinen
nuorille ja ihan kaikille
s. 6

Uusi lastentalo on Valontupa

Parikanniemen uuden lastentalon nimeksi tulee Valontupa. Ehdotuksia uuden lastentalon nimeksi tuli yhteensä 24, joista johtoryhmä valitsi uudeksi nimeksi Valontupa. Lämpimät kiitokset kaikista ehdotuksista, ja onnittelut Virpi Maaraselle, joka oli valitun nimen ehdottaja.

Valontupa sopii nimeksi talolle, joka sijaitsee avaralla paikalla järven rannalla ja jossa auringon valo pääsee sisään korkeista ikkunoista kaikille sen asukkaille. Nimi sointuu myös hyvin kahden muun lastentalon, Onnentuvan ja Tuulentuvan kanssa. Nimistä voidaan johtaa myös kristinuskon kolminaisuusoppi: Onni on tuntee Isä Jumala, Jeesus on maailman Valo, ja Tuuli on Pyhän Hengen vertauskuva.

Teksti TVR

Havainnekuva Arkkitehtitoimisto Heikki Kirjalainen Oy.

VALONTUVAN AVOIMET OVET

Tervetuloa tutustumaan Valontupaan, Parikanniemen uuteen lastentaloon. Avoimien ovien päivä järjestetään työmme ystäville, naapureille, entisille lapsille ja työntekijöille sekä kaikille kiinnostuneille **lauantaina 25.4.2026 klo 10.00–13.00**. Avoimissa ovissa paikalla on lastenkodin työntekijöitä. Tarjoilua.

Edellisenä päivänä talossa järjestetään kutsuvierastilaisuus. Kun viranomaiset ovat tarkastaneet ja hyväksyneet uuden Valontuvan, lapset ja työntekijät muuttavat siihen 1.5.2026 vanhasta Koivulan kotiryhmästä. Tuulentupa rakennettiin 2006, Onnentupa 2014 ja Valontupa 2026.

TERVETULOA!

PARIKANNIEMISÄÄTIÖN LEHTI

Päätoimittaja

Teuvo V. Riikonen

Kustantaja

Parikanniemen Ystävät ry

Parikanniementie 130

52320 Vitsiälä

Nettisivut: www.parikanniemi.fi

[www.lukusali.fi/Parikanniemen Kontti](http://www.lukusali.fi/Parikanniemen_Kontti)

ISSN 2323-7465 (painettu)

ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Toimitus

Meiju Bonsdorff, toimitus ja taitto

Petri Tiusanen

Miia Liukkonen

Eveliina Heikkinen

Avustajat

Matti Pasanen

Risto Teittinen

Kannen kuva Heikki Jääskeläinen

Toimitusneuvosto

Meiju Bonsdorff, Krista Eskelinen,
Kimmo Jaatila, Thorleif Johansson,
Markku Liukkonen, Marika Lehto,
Kalervo Pöykkö, Teuvo V. Riikonen,
Ari Tähkäpää

Painopaikka

Teroprint Oy, Mikkeli

”

***Tila ilman turvallista aikuista
on turvaton.***

Turvallinen aikuisuus on arvossaan

Elämme ajassa, jossa moni tuntee itsensä turvattomaksi. Vaikka tilastojen mukaa elinajan odote on pidentynyt, se ei riitä lisäämään turvallisuudentunnetta. Epävarma maailmantilanne ja taloudellisesti epävakaat ajat aiheuttavat turvattomuudentunnetta erityisesti lapsissa ja nuorissa. He kaipaavat ennen kaikkea turvallisten aikuisten läsnäoloa ja nähdäksi tulemistä.

”Emme tarvitse turvallisia tiloja vaan turvallisia ihmisiä”, väittää hyve-etiikan asiantuntija Antti Kylliäinen (Sana 20/2025). Tila ilman turvallista aikuista on turvaton. Turvallinen aikuinen ei ole täydellinen, erehtymätön eikä myöskään immuuni tunnekuohuille. Olisi kuitenkin hyvä, että hänen arvonsa ja reaktionsa olisivat ennakoitavissa.

Lapsi, nuori tai läheinen aistii tämän jo pienistä merkeistä. Äänensävyistä kiireen keskellä, siitä ettei aikuisen katse karkaa tuskan hetkellä ja ettei tämä muutu yhtäkkiä tunnekylmäksi.

Turvallisuus syntyy toistuvasta kokemuksesta, että ”täällä saa olla myös keskeneräinen”.

Turvallinen aikuinen kantaa vastuuta myös omasta tunnekuormastaan. Stressaantunut tai omaa kipuaan kantava tunnistaa ja osaa nimetä tunteensa sen sijaan, että antaisi niiden vain vuotaa ympäristöön hallitsemattomina. Turvallinen aikuinen ei syytä koko ajan muita,

vaan kantaa aikuisen vastuuta. Uhriutumatta ja katkeroitumatta.

Lapsen tai toisen aikuisen ei tarvitse ottaa itseensä sitä, mikä ei kuulu hänelle. Turvallinen aikuinen osaa myöntää ja korjata virheensä ilman selittelyä tai puolustelua. Korjaaminen ei pyyhi pois tapahtunutta, mutta se viestii, että suhde on tärkeämpi kuin omien kasvojen säilyttäminen.

Nykykulttuuri usein ylistää itsenäisyyttä ja suorituskykyä niin voimakkaasti, että moni kokee tarvitsevuuden heikkoutena. Turvallinen aikuinen näyttää toisin: hän uskaltaa myöntää tarvitsevansa muita, osaa pyytää apua, myöntää väsymyksen ja sietää epävarmuutta. Samalla hän antaa toiselle luvan samaan. Näin syntyy aitoa keskinäisriippuvuutta.

Monet kantavat mukanaan lapsuuden kokemuksia, joissa aikuinen ei kyennyt olemaan turvallinen. Kyse on voinut olla arvaamattomuudesta, tunnekuormien siirtämisestä lapseen tai jopa hylkäämisestä. Näiden kokemusten työstäminen on usein edellytys sille, että itse kykenee tarjoamaan turvallisuutta.

Lapsi tai nuori, joka saa kasvaa turvallisen aikuisen seurassa, oppii jotain ainutlaatuisia. Hänen omat, vaikeatkaan tunteensa eivät johda hylkäämiseen. Tämä kokemus kantaa läpi elämän – se vähentää ahdistusta, syventää ihmissuhteita ja lisää kykyä kestää vastoinkäymisiä.

Turvallinen aikuinen ei voi poistaa kaikkea kipua eikä ratkaista kaikkia ongelmia. Hän pysyy vierellä riittävän kauan ja on aidosti läsnä. Hän kestää hiljaisuutta, kyyneleet ja vihanpurkaukset, eikä koe niitä uhkana suhteelle. Juuri niissä hetkissä voi tapahtua jotain syvää ja korjaavaa.

Teuvo V. Riikonen

Mistä lapsuudenperheessä puhutaan ja vaietaan?

Katriina Järvinen
Tietokirjailija ja psykoterapeutti
Kuva Uzi Varon

Mikä saa aikuisen muuttumaan lapsuudenkodin eteisessä kiukuttelevaksi teiniksi, ja miksi siskon viattomaksi verhoiltu kommentti saa veren kiehumaan? Ilmiötä kutsutaan lapsuuden roolien ansaksi. Tuttu kasvuympäristö on kuin suonsilmä, joka imee takaisin vanhoihin käyttäytymismalleihin, vaikka olisi jo rakentanut vankan aikuiselämän ja arvomaailman. Yhteisen pöydän äärellä jännitteet kuitenkin kasvavat. Samea ahdistus valtaa mielen ja tuntuu, ettei mikään koskaan muutu.

Moni kantaa mukanaan toivetta ”Suuresta Keskustelusta”. Se on fantasia, jossa koko perhe istuu alas, purkaa yhteisen historian kipukohdat ja väärintekijät pyytävät anteeksi. Psykoterapeutin kokemukseni mukaan tämä toive toteutuu harvoin.

Yksi syy tähän on sukupolvien välinen kuilu keskustelukulttuurissa. 1980-luvulle asti hyveellisen ihmisen ihanne oli tekijämies tai -nainen, joka ei turhia puhunut saati menneitä muistellut. Viisaus tarkoitti vaikeista asioista vaikenemista. Nyt ihanne on kääntynyt pääläelleen: jokaisen pitäisi osata avautua ongelmistaan ja tunnistaa ylisukupolvisia traumojaan. Rima eri sukupolvien välisessä keskustelussa asetetaan usein liian korkealle. Kaikki nuoremmatkaan eivät halua puhua.

Tunteiden ylivallasta kohti ymmärrystä

Nykykulttuurin tunnepuhe voi kääntyä myös itseään vastaan. Jos keskustelu keskittyy vain siihen, kuka loukkaantui ja kuinka paljon, päädytään helposti uhriutumisen kehään.

Tunteiden nimeämisen sijaan olisi usein hedelmällisempää puhua konkreettisista tapahtumista ja olosuhteista. Ei ole olennaista todeta, että äidin ilkeily tuntui pahalta – se on usein kaikille jo selvää. Tärkeämpää olisi ymmärtää syitä tapahtumien takana: Miksi isä ei puuttunut äidin käytökseen? Pelkäsikö hän konflikteja? Oliko hän oppinut jo omassa lapsuudessaan sietämään henkistä väkivaltaa?

Toisen ihmisen käyttäytymisen syy-yhteyksien ymmärtäminen on usein vapauttavampaa kuin pelkkä omien vaurioiden kertominen. Se siirtää katseen pois loukkaantumisesta kohti perhedynamiikan hahmottamista. Tilanteen älyllinen ymmärtäminen edistää usein vahingollisesta dynamiikasta irtautumista. Kun yksi rikkoo lapsuudessa syntynyttä rooliaan, muutkin joutuvat asennoitumaan uudella tavalla.

Muutos on mahdollista mutta harvinaista

Perheen ”henkinen sisäilmaongelma” huomataan usein vasta aikuisena. Kun joku lapsista uskaltaa ottaa vaikean asian puheeksi, reaktio on tyypillisesti torjuva. Normin rikkojaa ei kiitetä, vaan häntä syytetään vanhojen kaivelemisesta.

Katriina Järvinen on voimavarakeskeinen psykoterapeutti, koulutukseltaan valtiotieteen lisensiaatti, filosofian maisteri ja aineenopettaja.

Tällaisissa perheissä yksi jäsen toimii usein ”ilmapuntarina”, joka oireilee perheen pahaa oloa ja josta leivotaan perheen yhteinen syntipukki. Mitä sairaampi perhe on, sitä taitavammin olohuoneen virtahepoa kierretään.

Nykyään osa vanhemmista ihmisistä haluaa tutkia rehellisesti perhesuhteitaan. Joskus

lähestyvä kuolema saa aikaan ihmeen. Ei haluta mennä haudataan salaisuuksien ja vaiettujen asioiden kanssa.

Valitettavan usein kuitenkin vähiten muuttuvat ne, joiden soisi eniten muuttuvan. Silloin kannattaa lähinnä suojella itseään ja ajatella, että ei ole hyvä juuttua vuosikymmeniksi toimimattomiin perhe-

”
Kun ihminen hahmottaa, miksi hänen perheessään on toimittu tietyllä tavalla, hän voi lisätä vapausasteita omassa elämässään.

Katriina Järvisen teoksia:

Meillä kotona – puhuttu, sivuutettu vaiettu perheessä ilmestyi vuonna (Otava, 2025).

Kaikella kunnioituksella – Irtiottoja vanhempien vallasta (Kirjapaja, 2016).

suhteisiin. Lopulta tärkeintä ei välttämättä ole anteeksianto, vaan ymmärrys. Kun ihminen hahmottaa, miksi hänen perheessään on toimittu tietyllä tavalla, hän voi lisätä vapausasteita omassa elämässään. Menneisyyteen ei tarvitse juuttua, vaikka perhesuhteet eivät täydelliseksi muuttuisikaan.

Sosiaalisesta mediasta on saatava turvallinen nuorille ja ihan kaikille

Ville Mäkipelto, psykologi, TT,
tietokirjailija, tubettaja
Kuva Miika Tervakangas

Sosiaalinen media alkoi paremman inhimillisen yhteyden lupauksesta, mutta jossain kohtaa sen luonne muuttui. Alettiin keksiä koukuttavia algoritmeja ja maksimoida somejättien voittoja. Some alkoi kuormittaa mielenterveyttä. Rikolliset alkoivat etsiä sieltä uhrejaan. Mikä olisi nyt paras tie eteenpäin? Pitäisikö some kieltää nuorilta kokonaan?.

Australia sääti vuonna 2025 lain, joka kieltää sosiaalisen median käytön alle 16-vuotiailta. Vastuu kiellon toteuttamisesta on jättisakon uhalla yrityksillä. Täyskieltoa perusteltiin somepalveluiden ominaisuuksilla. Ne on suunniteltu koukuttamaan ja tutkitusti ne voivat lisätä keskittymisongelmia ja aiheuttaa mielen oireilua.

Alkuvuodesta pääministeri Petteri Orpo ilmoitti kannattavansa somen täyskieltoa alle 15-vuotiaille. Orpo kantoi huolta lasten ja nuorten liikukumattomuudesta, joka on yhteydessä ruutuajan lisääntymisen. Mahdollista kieltoa alettiin meilläkin selvittää

Huoli somen kielteisistä vaikutuksista nuorten elämään on

arjen kokemusten ja tieteellisen tutkimuksen valossa perusteltu. Asia on kuitenkin moniulotteisempi, eikä tunnustettujen ongelmien ratkaisusta ole yksimielisyyttä.

Millainen käyttö on haitallista?

Tutkimusta somen vaikutuksista hyvinvointiin on tehty 2010-luvun puolesta välistä eteenpäin. Tutkimuskenttä on hankala, sillä somepalvelut ovat erilaisia ja niitä käytetään eri tavoin. Aina ei ole helppoa määritellä, mikä on some. Esimerkiksi videopalvelu YouTube on kehittynyt luonteeltaan lähemmäksi perinteisiä medioita tai striimipalveluita.

Viimeaikaisimmat tutkimuskatsaukset kertovat, että

keskeisiä somen haittavaikutuksia nuorille ovat jatkuvasta vertailusta johtuvat itsetunto-ongelmat, nettikiusaamisen lisääntyminen, unen ja liikunnan väheneminen, keskittymisongelmat ja mielialaoireet. Väestötasolla pidempi ruutuaika on yhteydessä lisääntyneeseen oireiluun.

Tarkempi tarkasteltu osoittaa, että sillä on väliä, miten somea käyttää. Tutkimuksissa erotellaan aktiivinen ja passiivinen käyttö. Aktiivinen käyttö on osallistuvampaa, jolloin somen myönteisemmät puolet kuten yhteenkuuluvuus voivat korostua. Passiivinen sisältöjen "skrollaaminen" on useammin haitallista.

Somella on tutkimuksissa havaittu myönteisiäkin vaiku-

Mäkipelto tuottaa Youtube-kanavalleen tietovideoita, joissa hän käsittelee ihmismieltä ja maailmankaikkeutta erilaisista näkökulmista.

tuksia. Etenkin, kun on kyse kohtuukäytöstä. Haavoittuvassa asemassa olevat nuoret voivat löytää apua ja vertaistukea. Joidenkin yksinäisyyttä some lievittää. Monet sisällöt voivat edistää tietojen ja taitojen oppimista tai madaltaa kynnystä hakea apua mielen-terveyden ongelmiin.

Digitaalisuutta ei pääse eroon

Julkisen keskustelun taustalla vaikuttaa erimielisyys siitä, millaisessa maailmassa haluaisimme elää. Niin kauan kuin yhteiskunnassa selviäminen edellyttää digitaaitoja, nuoria ei voida täysin eristää digitaalisesta maailmasta. Monet somen haitat

”

***Niin kauan kuin
yhteiskunnassa
selviäminen
edellyttää
digitaaitoja,
nuoria ei voida
täysin eristää
digitaalisesta
maailmasta.***

pätevät lisäksi 16-vuotta täytäneisiin. Haaste on nuorille ja aikuisille yhteinen.

Mahdollisella täyskiellolla ei päästä eroon siitä vaikeasta haasteesta, että somepalveluiden turvallisuutta kaikenikäisille tulisi kehittää ja somejätteihin kohdistuvaa sääntelyä lisätä.

Tuore tutkimuskatsaus:

Agyapong-Opoku, Nadine ym. (2025). "Effects of Social Media Use on Youth and Adolescent Mental Health: A Scoping Review of Reviews," Behavioral Sciences 15(5), <https://doi.org/10.3390/bs15050574>.

Turvallinen aikuinen on jokaisen nuoren oikeus

Epsu Helle-Lahti
Liikuntapappi, Urheiluripareiden esihenkilö
Hiljaisuudenretriitti ohjaaja
Yläkoululeirien luennoitsija, oppilaitospappi

Työssäni Kuortaneen urheiluopiston liikuntapappina kohtaan vuosittain satoja nuoria urheilijoita. Usealle heistä olen kirkon kasvot. Olemisellani, sanomisillani, arvoillani ja asenteellani on merkitystä. Miten viestin uskosta, toivosta, armosta ja ennen kaikkea rakkaudesta? Miten asetun tehtävääni, ja miten minusta ihmisenä välittyisi aitous, empatia ja läsnäolo? Miten pappeuteni heijastelisi tässä maailmassa sellaista turvaa ja rauhaa, jotka eivät synny meistä itsestämme vaan tulevat Jumalalta?

Kun olen pappina jollekin nuorelle turvallinen aikuinen, olen paljosta vastuussa. Kun nuori kokee minut turvalliseksi aikuiseksi, meidän välillämme on tapahtunut jo paljon.

On syntynyt luottamusta, annettu aikaa, on osattu pysähtyä, katsoa nuorta ja nuoren elämää syvälle silmiin, on annettu nuoren tarinan tulla kuulluksi – nuorelle on syntynyt kokemus ”tämä aikuinen on turvallinen, hän pitää minusta huolta”.

On syntynyt kohtaaminen, jossa Jumala ja hänen rakas lapsensa kohtaavat. Näin isolla paikalla on pieni pappi, tähän minut on nimeltä kutsuttu, ja piispa on minut tähän tehtävään lähettänyt ja siunannut. Näissä tilanteissa koen usein pyhän läsnäolon. Sitä on vaikea kuvailla sanoin, se on niin kokonaisvaltaista. Siinä

me nuoren kanssa olemme ikään kuin kannateltavina ja saman armon varassa – autettava ja auttaja.

Turvattomuuden varjot

Turvattomuuden tunne on yksi lapsuuden ja nuoruuden raskaimmista varjoista. Se on varjo, jolla on kauaskantoiset vaikutukset. Se väistyy valon tieltä, mutta se vaatii paljon turvallisia aikuisia tai edes sen yhden ja nuorelle tunteen siitä, ettei hänellä on mitään hätää ja että hänen kuuluu saada osakseen rakkautta ja hyväksyntää. Pelolle ja hyljättyksi tulemiselle ei enää ole sijaa hänen arjessaan.

Työssäni kohtaan liian paljon nuoria, joilla on esimerkiksi ollut lasinen lapsuus, ja he ovat joutuneet kantamaan sellaista huolta, mitä yhdenkään lapsen ei tulisi koskaan kantaa.

Tärkeimpänä viestinä pidän näissä keskusteluissa sitä, että nuori ymmärtää, ettei vanhemman alkoholin käyttö ole ollut hänen syytään ja ettei hän lapsena ole pystynyt vaikuttamaan siihen millään tavoin. Alkoholismi on sairaus ja lapsi ei voi parantaa vanhempansa siitä. Nämä kohtaamiset ovat myös itselle raskaita, itsekkin lasisen lapsuuden eläneenä, tunnistan nuoren ahdistuksen.

Kohtaamiset nuorten urheilijoiden kanssa päättyvät hyvin usein halaukseen, ja itselleni tärkein hetki tässä on se, etten päästä irti, ennen kuin nuori itse päästää irti. Lopuksi jään tilanteeseen yksin Kristuksen kanssa, ristin käteni nuoren puolesta ja huokaillen pyydän apua kaikille niille, jotka kamppailevat elämässään esimerkiksi päihteiden tai huumeidan kanssa.

Nuorta ei jätetä yksin

Koen usein riittämättömyyttä. Todennäköisesti tämä tunne on tuttu kaikille, jotka tavalla tai toisella auttavat työssään muita. Olenko tehnyt tarpeeksi, olisinko voinut tehdä jotain enemmän? Pappinakaan en silti ole ihmeiden tekijä, vaikka Jeesusta seuraankin. Joskus työsaappaat tuntuvat liian raskailta, nuoren hätä liian suurelta tai nuoren elämänti-

lanne liian synkältä. Näissäkin tilanteissa on kaivettava esiin toivoa, on pyrittävä lisäämään luottamusta ja välittämään rakkautta, sillä kaikkea näitä jokainen nuori tarvitsee ja ansaitsee elämäänsä. Nuorta ei saa jättää yksin.

Teen kaikkeni, että tämä olisi mahdollista. Teethän sinäkin? Hyvä ja rakastava Jumala meitä kaikkia tässä elämäntehtävässä siunatkoon ja varjelkoon. Aamen.

*"Sinä suojaat
minua edestä ja takaa,
sinä lasket kätesi
minun päälleni.
Sinä tiedät kaiken.
Se on ihmeellistä,
siihen ei
ymmärrykseni yllä."*

Ps. 139: 5-6

Epsu Helle-Lahti juhlistaa tänä vuonna 20 vuoden pappettaan Kuortaneen urheiluopiston liikuntapappina. Virka on ainutlaatuinen, toista urheiluopistolla työskentelevää pappia ei Suomessa ole.

Esko Miettisen kirja *Suomalainen pyhiinvaellus - Seitsemän matkaa pyhän jäljillä* (Väyläkirjat, 2025) oli ehdokkaana Vuoden kristillinen kirja kilpailussa. Yksi kirjan yli 40 kohteesta on Svartholman linnake, jossa pastori Henrik Renqvist asui vuosina 1826 –1836. Muuriin kiinnitetyssä kivilaatassa mainitaan, että hän oli "hengellinen herättäjä, kirjojen julkaisija, uskonnollinen rukoilija, vankilan muurit eivät voineet estää hänen vaikutustaan leviämästä yli maan."

Toimittaja-kirjailija Esko Miettinen:

"USKONTO EI OLE GEOMETRIA"

Teksti Meiju Bonsdorff
Kuvat Heikki Jääskeläinen

Nuoruudessa koettu hengellinen herääminen sai pahan kolhun, kun Esko Miettinen aloitti teologian opintonsa Helsingissä. Suhde uskoon kuitenkin elpyi, kun hän alkoi määrätietoisesti osallistua jumalanpalveluksiin. Sitten löytyi ura kristillisen median parissa. Kiinnostus perimmäisiä kysymyksiä ja hengellisiä kokemuksia kohtaan teki hänestä myöhemmin myös kirjailijan.

Lapsuutensa ja nuoruutensa **Esko Miettinen** vietti Järvenpäässä, jonne hänen vanhempansa olivat muuttaneet Heinolan maa-laiskunnasta. Kun Esko kävi rippikoulun, seurakunnan nuorisopastorina työskenteli eräs **Kalevi Lehtinen**. Lehtisen vaikutuksesta paikkakunnalla syntyi nuorisoherätystä, johon Eskokin tempautui mukaan.

Lehtinen ei viipynyt Järvenpäässä pitkään, mutta nuorisoporukka jäi kiinteästi seurakunnan yhteyteen vielä hänen lähdettyään.

- Sanoimme olevamme uskovaisia ja pidimme esi-

merkiksi koulussa aamuhar-tauksia. En käynyt tansseissa enkä nauttinut alkoholia. Se kuului siihen uskovaisuuteen.

Tuo ajanjakso vaikutti Miet-tisen tulevaisuudensuunnitel-miin niin, että hän päätti lähteä opiskelemaan teologiaa.

Isä, joka ei itse ollut saanut käydä kouluja, halusi tukea lastensa opiskelua. Miettisen isoveljestä tuli hammasteknik-ko ja pikkusiskosta lääkäri.

- Itse olin koulupinko ja ah-kerä kirjastossa kävijä. Kou-lussa olin erityisesti uskon-nonopettaja **Eva Backmanin** lellikki. Hän oli erinomainen kirkkohistorian opettaja, ja hänen opetuksillaan pärjäsinkin pitkään myös teologisessa tie-dekunnassa.

Usko joutuu koetukselle

Opiskelun aloitus syksyllä 1965 aiheutti Miettiselle uskonkrii-siin. Se mitä teologisessa tie-dekunnassa opiskeltiin, oli niin toisenlaista kuin se, mitä hän oli Lehtiseltä omaksunut.

- En arvostele Lehtistä, mut-ta en vain pärjännyt hänen antamillaan vastauksilla enää Helsingissä.

Heti opintojen alussa kä-teen pantu professori **Antti Puukon** *Vanhan testamentin johdanto-oppi* oli se, mikä vai-kutti kielteisesti Miettisen hen-kilökohtaiseen uskoon.

- Siinä Vanhaa testamenttia katsottiin pelkästään historian kannalta. Samaan aikaan ku-kaan ei opettanut, miten näitä asioita pitäisi ymmärtää laa-jempaa taustaa vasten.

Uskon lisäksi myös se tut-tu ja turvallinen kaveripiiri oli kadonnut ympäriltä. Sen seurauksena Miettisen elämän-tavatkin muuttuivat vapaa-mielisemmiksi.

- Parin vuoden kuluttua dogmatiikan professoriksi tuli

sitten **Seppo A. Teinonen**. Sii-nä missä Puukon kirja oli ro-muttanut Lehtiseltä perimäni uskonkäsitykset, Teinoselta sain lähtökohtia toisenlaiseen kristillisyyteen, Miettinen muistelee.

Opettajan työ vaihtuu toimit-tajan ammattiin

Valmistuttuaan teologian maisteriksi Miettinen aloitti työt uskonnonopettajana en-sin Helsingissä ja myöhemmin Hyvinkäällä. Koska hän joutui opettamaan myös historiaa, päätti hän täydentää opinto-jaan historian, psykologian ja filosofian opinnoilla ja suorit-taa hum. kand. -tutkimnon.

Miettinen avioitui, kesällä 1976, ja seuraavana vuonna perhe kasvoi esikoisella. Sil-loin avautui yllättäen paikka, joka vaikutti juuri sopivalta teologille, jolla ei ollut pappis-kutsumusta ja jota ei myöskään houkuttanut jatkaa uskonnon-opettajana. Niinpä Miettinen päätyi toimittajaksi Espoon Seurakuntasanomiin. Siitä urkeni pitkä ura kristillisen median palveluksessa.

Joka sunnuntai messuun

Jo ennen kristillisen lehden toi-mittajaksi ryhtymistään Miet-tinen oli alkanut pohtia omaa uskonelämäänsä.

- 70-luvun alkupuolella kär-sin siitä, että olin menettänyt nuoruuden uskon. Halusin tehdä asialle jotakin ja päätin alkaa käydä jumalanpalveluk-sissa. Ajattelin, että kai niitä järjestetään sitä varten, että ne auttaisivat ihmisiä uskomaan. Niinpä komensin itseäni: joka pyhä kirkkoon!

Vuosia jatkuttuaan säännöl-linen kirkkossakäynti vaikutti sen, että Miettinen saattoi >>>

taas sanoa: minä uskon. Työuran aikana hän höllensi välillä tahtia joka toiseen sunnuntaihin, mutta nykyään eläkeläisenä hän käy taas joka sunnuntai messussa.

- Tärkeintä on messuun lähteminen. Tunnen, että silloin olen mukana virrassa, jossa on joskus hyvä saarna, joskus hyvä kuoro ja jossa tapaan aina hyviä juttukavereita. Saarnat vaihtelevat, mutta liturgiassa meille annetaan kaikki; siinä on synnintunnustus, uskontunnustus, ylistys ja kohokohtana ehtoollinen. Siinä on kaikki, mitä kristilliseen uskoon kuuluu.

Lehtityö laajenee kirjojen kirjoittamiseen

Miettinen on aina ollut kirja-ihminen. Niinpä ei ollut ihme, että hän ryhtyi itsekkin kirjoittamaan elämänkatsomuksellista proosaa. 80-luvulla hän julkaisi kaksi pienoisromaania. Sitteen seurasi pitkä tauko, minkä jälkeen hän julkaisi kirjan *Sielu ei kuole: matkaopas tuonpuoleisuuteen* (Kirjapaja, 2002). Kirja käsittelee muun muassa kuolemanrajakokemuksia ja avaa kristillistä näkemystä kuolemattomuuteen.

- Olin tuolla kirjalla ensimmäistä kertaa ehdolla Vuoden kristillinen kirja -kilpailussa, Miettinen mainitsee.

Jäätyään eläkkeelle 2010 Miettinen kiinnostui enkeleistä ja kirjoitti kirjan *Taivaallisia vieraita: kristillinen enkeliperinne Suomessa* (Kirjapaja, 2012).

Miettinen ei ole itse nähnyt siivekkäitä valo-olentoja, mutta hänelläkin on joitain kokemuksia, joita hän nimittää enkelikokemuksiksi. New Ageen liittyviä enkeliuskomuksia hän selittää näin:

- Ihmisen sielu kaipaa jotakin syvähenkistä. Jos luopuu kris-

tinuskosta, kokemuksia alkaa etsiä jostakin muualta. Enkelit kuitenkin kuuluvat kristilliseen maailmankuvaan. Kirjoitinkin kirjani kirkkoon hiipinyttä enkeliepäuskoa vastaan, Miettinen napauttaa.

Esko Miettinen vieraili *Suomalainen pyhiinvaellus* -kirjaansa varten myös pyhän Henrikin saarnahuoneella, joka sijaitsee Kokemäellä. "Saarnahuoneeseen on liittynyt yliluonnollisia uskomuksia. Rakennuksen alaosan selviämistä tulipalosta on ihmetelty."

Ylösnousemuksen paradoksi

Meni jälleen melkein kymmenen vuotta, ennen kuin Miettinen julkaisi seuraavan kirjansa *Astui alas tuonelaan* (Väyläkirjat 2021). Siinä hän paneutuu tähän yhteen uskontunnustuksen lauseeseen ja kertoo, millaisia käsityksiä siitä esiintyy eri kristillisillä kirkkokunnilla ja teologeilla.

- Kristus ei vain kuollut ristillä pitkäperjantaina ja nousut haudasta pääsiäisenä. Siinä välissä hän kävi tuonelassa. Hän voitti kuolemalla kuoleman, mutta hän myös antoi

hautoissa oleville elämän. Ei vain Kristus kuollut, vaan myös me olemme kuolleet ja ylösnousseet hänen kanssaan. Ylösnousemuksen ihme on paradoksi, mutta tämä onkin uskontoa eikä geometriaa, Miettinen kiteyttää itselleen tärkeän teologisen pohdinnan.

Kristillisenä turistina pyhän jäljillä

Viimeisimmällä kirjallaan Miettinen nousi jo toisen kerran Vuoden kristillinen kirja -kilpailun ehdokkaaksi. *Suomalainen pyhiinvaellus - Seitsemän matkaa pyhän jäljillä* (Väyläkirjat, 2025) on kirja, johon hän oli kerännyt aineistoa pitkän ajan kuluessa. Siinä hän kertoo matkoistaan eri puolilla Suomea sijaitseville, kristillisesti merkityksellisille paikoille, joita kertyi kirjaan yli 40.

Miettinen nimittää matkojaan mieluummin kristilliseksi turismiksi kuin pyhiinvaellukseksi.

- Pyhiinvaelluspuoli tuli matkoilla vastaan sattumanvaraisesti. Esimerkiksi mennessäni katsomaan **Mikael Toppeliuksen** maalauksia Kempeleen kirkkoon, sinne oli mentävä jumalanpalveluksen aikaan, koska se ei ollut muulloin auki. Siellä olikin niin vaikuttava messu, että olin unohtaa maalaukset kokonaan.

Saaren kirkon Orpokotijuhlille mennessään Miettiseen teki vaikutuksen yllättävä kohtaaminen. Hän oli poiminut kyytiinsä iäkkään naisen, joka alkoi kertoa enkelikokemuksesta, josta hänelle oli kerrottu lapsena.

Yhden voimakkaimmista elämyksistään Miettinen koki Aholansaareissa **Paavo Ruotsalaisen** avoimen Raamatun äärellä.

- Kirja ei ole objektiivinen kokoelma tärkeimmistä kristil-

lististä paikoista Suomessa. Mukana on myös monia vähemmän tunnettuja paikkoja ja niihin liittyviä henkilöitä, Mietinen toteaa.

Uskossa tarvitaan myös irrationaalista puolta

Suomalainen pyhiinvaellus-kirjassa esitellään viisi naista, joilla on ollut erityinen vaikutus suomalaiseen kristillisyyteen: **Anna Rogel, Helena Konttinen, Liisa Eerikintytär, Anna Lagerfelt ja Gurli Olenius.**

- Professori **Aarni Voipio**, joka teki kaksi väitöskirjaa unissasaarnaamisesta, oli sitä mieltä, että uskonnossa tarvitaan sekä rationaalista että irrationaalista puolta ja että horrossaarnaajat edustavat jälkimmäistä. Ilman tätä irrationaalista puolta usko kuivahtaa. Hänen mukaansa tarvitaan ns. lähdeihmisiä, jotka säteilevät ympärilleen jotain toisenlaista.

Miettisen mielestä nämä naiset ovat omana aikanaan olleet tällaisia vaikuttajia, ja ainakin Helena Konttisen vaikutus jatkuu edelleen.

Vaikka Miettistä ovat kirjailijana kiinnostaneet erilaiset hengelliset kokemukset, hän ei pidä itseään mystikkona vaan ennemmin "skolastikkona".

- Mystiikka tuo mieleeni nuoruuteni introspektion, oman sieluntilan tarkkailun, jota kartan. Sen sijaan liturgia tarjoaa tätä irrationaalisuutta sopivan pieninä annoksina, juuri sen verran kerrallaan, että sen kestän.

Kun Miettiseltä kysyy, mikä voisi olla avuksi luterilaisen kirkon ja kristillisyyden erilaisiin haasteisiin tänä aikana, hänellä on ehdottaa yksi ja sama lääke:

- Menkää messuun!

Näe ja kuule lapsi

Millainen on turvallinen aikuinen? Katson asiaa äidin ja mummin näkökulmasta. Muistan myös, millaista oli olla itse lapsi.

Mieleeni tulee tapahtuma 1970-luvulta. Vietimme kesät maalla mummolassa Satakunnassa. Kesän kohokohtia oli osallistuminen Häijään markkinoille. Olin siellä äitini kanssa. Taikurin teltalla ohjelmanumeroihin kuului "kahtia sahattu nainen". Pyysin äidiltä kiihkeästi, että menisimme katsomaan esityksen. Hän kieltäytyi ehdottomasti.

Kysyin myöhemmin, miksemme voineet mennä katsomaan esitystä. Hän vastasi, että se olisi pelottanut minua liikaa. Todellisuudessa olin hyvin kiinnostunut taikatempuista ja lukenut aiheesta monta kirjaa. Tiesin, että kyseessä oli illuusio ja miten se tehdään teknisesti. Olin niin halunnut nähdä tempun käytännössä.

Miksi tapaus on jäänyt mieleeni vuosikymmeniksi? Tuossa tilanteessa en tullut nähdyksi. Äiti ei ollut kiinnittänyt huomiota, mitä kirjoja olin lukenut, eikä pitänyt tärkeänä keskustella kanssani aiheesta, joka kiinnosti minua.

Moni on todennut, ettei oma, sinänsä tavallinen lapsuus tarjonnut nähdyksi tulemisen kokemusta.

Turvallinen aikuinen on sellainen, joka todella näkee lapsen. Kuuntelee ja kuulee. On aidosti kiinnostunut hänestä ihmisenä.

Lapsi ei ole vanhemman kopio tai jatke. Lapsen tehtävä ei ole täyttää vanhemman toiveita. Hän on Jumalan luoma ainutkertainen ihminen, lahja, vain lainassa. Hänellä on oma elämänpolkunsä, johon hänen kiinnostuksen kohteensa häntä ohjaavat. Lapsi elää tiettyä kehitysvaihetta, mutta häntä ei pidä aliarvioida. Hänellä voi olla yllättävän hyviä näkemyksiä, jos malttaa pysähtyä kuuntelemaan.

En ole vielääkään nähnyt taikurin tempua "kahtia sahattu nainen". Pitäisi varmaan mennä joskus katsomaan esitystä!

Entinen Parikanniemen keittäjä Kerttu Reponen: "Usko on kantava voima"

Kerttu Reponen on toiminut Puumalan seurakunnassa (nyk. Mikkelin tuomiokirkko -srk.) vapaaehtoisena vastuun-kantajana kymmeniä vuosia. Parikanniemen kirkkopyhissä hän järjestee ystävien kanssa kirkkokahveja. Hänen ystävällinen hymynsä toivottaa kahvipöytään menijän tervetulleeksi.

Lapsuutensa Kerttu Reponen vietti Uu-kuniemellä Kummun kylässä. Maanviljelijäperheeseen kuuluivat äiti ja isä sekä viisi lasta. Koti oli uskovainen.

- Siellä pidettiin seuroja, kuten orpokotiseuroja, joissa vieraili myös Matti Pitkänen. Matti piti myös evankelioimispäiviä Kummun koululla, muistelee Kerttu, joka itse oli mukana tyttökerhossa ja seurakunnan nuorissa.

Opiskelemaan Kerttu lähti Ruokolahdelle kansanopistoon ja sen jälkeen Säämingin emäntäkouluun. Valmistuttuaan hän sai työpaikan Kummun koululta, jossa toimi keittäjänä.

Jossain vaiheessa alkoi tuntua, että jotain uutta oli tulossa, joten Kerttu irtisanoi itsensä, vaikka tulevasta ei ollutkaan tietoa.

- Seuraavana päivänä tuli Parikanniemestä Matti Pitkäseltä kirje, joka alkoi: "Tule yli Makedoniaan ja auta meitä."

Se oli kutsu töihin Parikanniemeen. Keittäjän työt orpo-

Nykyään Kerttu Reponen seuraa Orpokotijuhlia Radio Patmoksessa ja YouTuben kautta.

kodilla alkoivat heti, kun koulu loppui toukokuussa 1963.

- Työ Parikanniemessä oli mielenkiintoista. Isommat lapset auttoivat töissä, ja samalla sain tutustua lapsiin, kertoo Kerttu, joka asui tuolloin vanhassa Koivulassa.

Sitten tuli perheen perustamisen aika, ja sen myötä Kerttu muutti miehensä kotitalle Puumalaan emännäksi. Perheeseen syntyi kaksi poikaa. Nyt hänellä on jo viisi lastenlasta, ja neljättä polveakin on viisi lasta.

26. HELMIKUUTA

2. Tim. 4:5

Paavali kehottaa Timoteusta olemaan raitis kaikessa. Tämä sana raitis tarkoittaa hyvin laajaa asiakokonaisuutta. Meidän kielessämme ajatus kaventaa herkästi sanan merkityksen vain alkoholin käyttöön. Siitä tässä ei nyt ole kyse.

Ole raitis kaikessa. Se tarkoittaa tervehenkistä ajattelua joka asiassa. Sellaiseen me kykenemme vain Jumalan avulla, muutenhan synty sumentaa ihmisen ajatukset kaikessa. Jumalalta saamme rukoilla sellaista Hengen viisautta, että kykenemme ajattelemaan asioista raittiisti, tervehenkisesti.

Tässäkin näemme, että ajassamme on liikaa kaikenlaista synnin sumentamaa ajattelua. Sellaisen vallassa toteutetuilla asioilla ei ole siunausta! Ne kääntyvät lopulta ihmistä itseään vastaan. Senkin me voimme havaita, kun valvovin silmin seuraamme aikaamme.

Tekstissämme Paavali kehottaa Timoteusta kärsimään vaivaa. Sekin on aiheellinen kehoitus, joka koskee meitä kaikkia kristittyjä. Kyse on Kristuksen seuraamisesta ja siitä, että kristityn on kannettava oma ristinsä tässä elämässä.

Juha Luukkonen
Rautavaaran kirkkoherra

Kirjasta LUOJA MEITÄ KANTAA
toimittaneet Kimmo Jaatila ja Teuvo V. Riikonen
Parikanniemen Ystävät ry 2024

ESITÄ VAPAAEHTOISTA PALKITTAVAKSI

Parikanniemen työssä on mukana satoja ihmisiä, jotka ovat vuosikymmeniä tehneet vapaaehtoistyötä. Olemme vuosittain muistaneet ja palkinneet heitä. Emme kuitenkaan tunne kaikkia, jotka ansaitsisivat tulla huomioiduiksi. Auta meitä ja kerro henkilöistä, jotka ovat olleet tavalla tai toisella pitkään tekemässä vapaaehtoistyötä Parikanniemen hyväksi.

Lähetä henkilön nimi ja yhteystiedot sekä kerro, mitä vapaaehtoistyötä hän on tehnyt. Lähetä ehdotuksesi toiminnanjohtajalle osoitteella teuvov.riikonen@parikanniemi.fi tai tekstiviestillä numeroon 0400315573.

Puumalaan muutettuaan Kerttu aloitti vapaaehtoistyöt Puumalan seurakunnassa. Siellä pidettiin myös Parikanniemen kirkkopyhiä, joissa vieraili Matti Pitkänenkin.

Kerttu on ollut yli 50 vuotta lähetyspiirin vetäjänä ja toiminut myös Ystäväpirtin päivystäjänä. Hän on järjestänyt tarjoiluja seurakunnan

tilaisuuksiin, toiminut jumalanpalveluksissa ehtoollisavustajana sekä tekstinlukijana.

- Usko on miulle tärkeä ja merkitsee kaikkea. Se on sellainen kantava voima! Kerttu sanoo painokkaasti ja lisää vielä: - Lapsen uskossa olen ollut aina, mutta opistossa sain omakohtaisen uskonvakauksen.

Orpokotijuhlilla Kerttu kävi, kun heillä vielä oli auto.

- Sinne oli ihana mennä, Kerttu muistelee.

Nyt hän on seurannut juhlia Radio Patmoksesta ja YouTuben kautta.

Teksti Petri Tiusanen
Kuva Hanne Keijonen

Kirkkaita säkeitä horrossaarnaajan elämästä

Pirjo Kotamäki: Kyyhkysen sydän sykkii tässä. Runoja horrossaarnaaja Helena Konttisesta, osa 2. 112 s. Parikanniemen Ystävät ry 2025.

Pirjo Kotamäki julkaisi vuonna 2022 horrossaarnaaja **Helena Konttisen** elämää ja toimintaa käsittelevän runokokoelman *Paratiisin marjat, linnunmunan kokoiset*. Nyt teos on saanut jatkoa. Osa 2 on nimeltään *Kyyhkysen sydän sykkii tässä*. Teosta voi luonnehtia runoelmaksi, säeromaaniksi sekä roolirunojen si-
kermäksi.

Konttinen oli yhteisönsä sielunhoitaja ja terapeutti. Runoissaan Kotamäki kertoo myös siitä vastustuksesta, jota Konttisen toiminta aiheutti. Hän kirjoittaa: "Kaikki eivät halunneet kuulla totuutta itsestään ja tilastaan."

Kotamäen lyriikka on keveää ja notkeaa, kuvailevaa ja värikästä, sielunhoidollista ja jumaluusopillista. Helenan usko on heleää kuin karjankellojen helkähdykset, soinnit vuosisatojen takaa. Kotamäki on vahvasti läsnä henkilöissään. Hän maalaa avaran panoraaman jättäen aukkoja, joihin lukijan oman maailman kuvat sekä tunteet vaivatta sukeltavat.

Helena Konttinen ei ollut mikään pyhimys. Väliin Vanha testamentti sai kyytiä: "Heitin nurkkaan kaikki tappamiset ja vainot." Syvällisesti hän janoi yhteyttä Vapahtajaan ja toisiin ihmisiin. Näin teos on ajankohtainen niin psykologisesti kuin rauhan rakentamisen ulottuvuudessa.

Uusi testamentti oli Helenalle läheinen ja lämmin, "kuin ne uudet leskenlehdet keväällä". Usko ja elämä nivoutuvat runoissa tiukaksi punokseksi, jossa Jumala ja maailma ovat yhtä. Historia lepää näillä sivuilla karjasavujen saloissa, kuin "hyttyset ja mäkäräiset luomieni päällä".

Helenan saarnoista usko punoutuu rakkauden teoiksi. Hänen uskonmaisemassaan on samaa kuin Franciscus Assisi-

laisella, joka saarnasi niin linnuille kuin kaloille. Kotamäki pukee sanoiksi Helenan ajatuksen: "Eläimet ovat veljiämme ja siskojamme,/ tovereitamme työssä,/ vaikka rautaheposella jo kuljen."

Kotamäki onnistuu tuomaan roolirunoillaan vuosikymmeniä sitten eläneet vaikuttajat raikkaalla tavalla ulottuvillemme.

Risto Kormilainen

TULOSSA

ELOKUUSSA 2026

**Juha Valkeapää
HURMOSTA, HOIVAA
JA HERÄTYSTÄ
Uukuniemeläinen
herätysliike
1905–1966**

Lähteisiin perustuva
tietokirja.

Parikanniemen Ystävät ry

Kirjan julkistaminen Helsingissä ja Parikkalassa

Ti 11.8.2026 klo 18.00 Helsinki, Paavalin kirkko, Alasali.

Pe 14.8.2026 klo 16.00 luento kirjasta Orpokotijuhlat, Saaren kirkko.

La 15.8.2026 klo 12.00 Orpokotijuhlat, päivä seurat.

Järjestää: Parikanniemisäätö ja Parikanniemen Ystävät ry.

Tervetuloa tilaisuuksiin!

Maaliskuu

8.3. LUUMÄKI klo 10:00
Kirkkopyhä ja seurat Luumäen kirkolla, Riikonen

8.3. LAPPEENRANTA klo 11:00
Kirkkopyhä ja seurat Lappeenrannan kirkossa, Tiusanen

9.3. HAMINA klo 12:00

Ystäväseurat Simeon salissa, Pikkuymyräkatu 34, Mäkinen

9.3. LAPPEENRANTA klo 17:00

Ystäväseurat Lappeen seurakuntatalossa, Kirkkokatu 10, hissillä 5. kerros, Mäkinen

12.3. KITEE klo 13:00

Ystäväseurat Olkontien kokoustilassa, Kostamo, Lemetyinen

12.3. LAPPEENRANTA klo 13:30

Raamattuopiston tilaisuus Lappeenrannan kirkon alasalissa, Rikkinen, Tiusanen

13.3. LIPERI klo 13:00

Ystäväseurat Viinijärven kirkossa, Kostamo

15.3. JOENSUU klo 18:00

Tuomasmessu Rantakylän kirkossa, Tiusanen

19.3. LAPPEENRANTA klo 18:00
Usko, toivo, rakkaus -keskusteluillat Ristikankaan kerhohuoneessa, illan aiheena Toivo. Mukana Erkki Mäkinen ja Petri Tiusanen. Iltapala

21.3. HEINOLA klo 13:30

Teuvo V. Riikosen Raamatunopetus Lampisalissa, Lampikatu 16

22.3. KUHMO klo 10:00

Messu ja seurat Iivantiiran seurakuntakodilla, Antola, Kinnunen, Tiusanen

22.3. KERIMÄKI, klo 10:00
kirkko, Marianpäivän messu ja seurat, Riikonen

26.3. RIIHIMÄKI klo 17:00

Miestenilta leirikeskuksessa, Riikonen

Huhtikuu

9.4. KITEE klo 13:00

Ystäväseurat Olkontien kokoustilassa, Kostamo, Tiusanen

10.4. LIPERI klo 13:00

Ystäväseurat Ylämyllyn seurakuntatalossa, Tiusanen

10.4. JOENSUU klo 18:00

Kohti valoa -ilta Pielisensuun kirkon alasalissa, Tiusanen

12.4. POLVIJÄRVI klo 10:00

Kirkkopyhä ja päivätilaisuus kirkossa, Vaittinen, Tiusanen

12.4. OUTOKUMPU klo 13:00

Kirkkopyhä kirkossa, Vaittinen, Tiusanen

12.4. KANKAANPÄÄ klo 14:00

Sakari Lähteenmäen muistoseurat Niinisalon kappelissa, Riikonen

12.4. KAUAJOKI klo 18:00

Teuvo V. Riikosen luento: "Pahojen paikkojen papit", Kauhajoen kirkossa. Luennon jälkeen seurat. Kahvit klo 17.30

13.4. HAMINA klo 12:00

Ystäväseurat Simeon salissa, Pikkuymyräkatu 34, Kostamo, Lemetyinen

13.4. LAPPEENRANTA klo 17:00

Ystäväseurat Lappeen seurakuntatalossa, Kirkkokatu 10, hissillä 5. kerros, Kostamo, Lemetyinen

18.4. KEMIJÄRVI klo 16:00, seurakuntasali. Teuvo V. Riikosen luento "Mitä on Lähi-Idän kriisin takana"

19.4. KEMIJÄRVI klo 10:00

Kirkkopyhä Kemijärven kirkossa, Riikonen

19.4. JORONEN klo 10:00

Kirkkopyhä Kirkonkylän kappelissa, klo 13 seurat Vepsäläisellä, Kirjuritie 4 e 4, Tiusanen

23.4. LAPPEENRANTA klo 18:00

Usko, toivo, rakkaus -keskusteluillat Ristikankaan kerhohuoneessa, illan aiheena Rakkaus. Mukana Erkki Mäkinen ja Petri Tiusanen. Iltapala

26.4. SAVITAIPALE klo 10:00, kirkko
Kirkkopyhä ja seurat, Riikonen

26.4. MYRSKYLÄ klo 10:00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

26.4. KOUVOLA klo 16:00

Sunnuntai Special messu seurakuntakeskuksen Maria -salissa. Messu alkaa klo 17. Saarna Teuvo V. Riikonen

Toukokuu

3.5. PUUMALA klo 10:00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

7.5. KITEE klo 13:00

Ystäväseurat Olkontien kokoustilassa, Jyrkämä, Kostamo

11.5. HAMINA klo 12:00

Ystäväseurat Simeon salissa, Pikkuymyräkatu 34, Ohlis, Jyrkämä

11.5. LAPPEENRANTA klo 17:00

Ystäväseurat Lappeen seurakuntatalossa, Kirkkokatu 10, hissillä 5. kerros, Ohlis, Jyrkämä

17.5. MIEHIKKÄLÄ klo 10:00

Kirkkopyhä ja seurat kirkossa, Tiusanen

17.5. PYHÄSELKÄ klo 10:00

Kirkkopyhä ja seurat Hammaslahden kirkossa, Riikonen

24.5. HÄMEENLINNA klo 10:00

Kirkkopyhä ja seurat Hämeenlinnan kirkossa, Riikonen

24.5. UUKUNIEMI klo 10:00

Kirkkopyhä ja helluntaijuhla, saarna Tiusanen. Parikanniemen Ystävät ry:n vuosikokous

31.5. TAIPALSAARI klo 10:00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

Parikkalan Saaren kirkon Orpokotijuhlien teema

"Jumalan kunniaksi"

Orpokotijuhlat järjestetään ensi kesänä 81. kerran, ja juhlien teema on "Jumalan kunniaksi". Juhlat järjestetään 15.–16.8.2026, ja perjantaina 14.8. on yhteinen talkoopäivä.

Orpokotijuhlat radioidaan Radio Patmoksen kautta ja striimataan Parikanniemen YouTube kanavalle. Juhlille osallistuu noin 25 puhujaa, sekä pappeja että maallikoita. Talkoolaisia tulee noin 70–80 henkeä. Koko ohjelma julkaistaan huhtikuussa 2026.

Järjestäjinä Parikanniemisäätö, Parikkalan seurakunta ja Parikanniemen Ystävät ry. www.orpokotijuhlat.fi

Marketta Eskelinen:

"Lastensuojeluun liittyvässä viestinnässä tulee aina kunnioittaa lapsen oikeuksia"

Kysymykset ja kuva Teuvo V. Riikonen
Vastaukset Marketta Eskelinen

1. Olit Parikanniemisäätien hallituksessa lähes kolme vuotta. Kerro kuka olet ja miten koit tehtävän.

Olen Sysmästä kotoisin oleva ja Lappeenrannassa asuva diplomi-insinööri (eläkkeellä), kolmen lapsen äiti ja yhdeksän lapsenlapsen mumma. Jäin leskeksi viime kesänä.

Koin työskentelyn Parikanniemisäätien hallituksessa innostavana uutena haasteena. Parikanniemen historia tuli itselleni tutuksi vasta noin viisi vuotta sitten, kun otin vastaan Oronmyllyn kesäteatterin tuottajan tehtävät Hiekkään piirretty -näytelmään. Tässä näytelmässä kerrottiin Parikanniemen lastenkodin alkuvaiheista, ja ahmin silloin tietoa Helena Konttisesta, Aura Latvuksesta ja Väinö Hoikasta sekä Edward Lähdeniemestä. Ainoastaan Helena Konttisesta olin kuullut sitä ennen.

Parikanniemisäätien hallituksessa toimiminen oli luontevaa jatkoa tälle työlle.

2. Tutkit Parikanniemisäätien viestintää sisäisessä tarkoituksessa ja kehittämisessä. Mikä oli suurin löytösi?

Suurin löytöni oli ilahduttava: Parikanniemisäätiossa ymmärretään hyvin viestinnän merkitys ja siihen halutaan panostaa. Tästä hyvänä osoituksena on koronavuonna

2020 Kirkkopalvelujen viestintäkonsultilta tilattu työ Parikanniemisäätien viestinnän kehittämiseen. Tämän työn ehdottamista kehityskohteista monet on jo toteutettu.

3. Viestintä on nykyään varsin monikanavaista. Miten se näkyi tutkimuksessa?

Viestintää tarvitaan nykyään useilla eri kanavilla, jotta se saavuttaa halutut kohderyhmät. Tutkimuksessa perehdyin Parikanniemen verkkosivuihin, Kontti-lehteen, YouTube-kanavaan, Facebook-sivuihin, Radio Patmoksen Kontti-ohjelmiin, Seurakuntalainen.fi -sivustolla Parikanniemisäätien julkaisemiin artikkeleihin, Markkinointikirjeeseen lastensuojelun tukemiseksi sekä viime vuosina julkaistuihin kirjoihin (11 kpl).

4. Viestintään ja tiedottamiseen liittyy strateginen ajattelu. Miksi jokainen organisaatio tarvitsee strategista ajattelua?

On tärkeää pysähtyä miettimään esimerkiksi viiden ja kymmenen vuoden päähän, mihin haluamme organisaationa olla menossa: mitä tavoitteita asetamme, mitä uhkakuvia näemme, ja millä keinoilla uskomme saavuttavamme asetetut päämäärät – ja miten mittaamme ja seuraamme tavoitteisiin

pääsyä. Näin menetellen koko organisaatio tietää, mihin tähdätään, ja haluttu päämäärä saavutetaan paljon todennäköisemmin, kuin jos strategiaa ei olisi mietitty.

5. Miltä Parikanniemen Kontti-lehti näyttää lukijasta?

Kontti-lehti on laadukas ja kiinnostavia artikkeleita sisältävä lehti, joka on hyvin ajassa kiinni. Kullakin lehdellä on oma teemansa, mikä tuo ryhtiä, ja teemaa käsitellään monipuolisesti. Ulkoasu on kohentunut viime vuosina. Sisältö on hengellisesti ravitsevaa ja sisältää myös koskettavia henkilötarinoita, jotka kiinnostavat laajaa yleisöä.

6. Olet tehnyt oman työurasi valtakunnallisessa organisaatiossa Tieto Enatorissa. Mitä se opetti sinulle viestinnästä?

Toimin viimeiset 13 vuotta työurastani Tieto Oyj -konsernissa (aiemmin TietoEnator, nykyisin Tietoevry). Seuraavia asioita tulee mieleen: nopea reagointi viestinnällä asioihin erityisesti asiakkaiden suuntaan, mutta muutoinkin, on tärkeää ja vie asioita parhaiten eteenpäin. Kriisin sattuessa pörssiyhtiössä on järkevää sopia, ketkä isossa organisaatiossa saavat antaa tietoja. Opin myös, että viesti ei yleensä mene kerralla perille kaikille, vaan tarvitaan toistoja.

Diplomi-insinööri Marketta Eskelinen oli Parikanniemisäätiön hallituksessa lähes kolmen vuoden ajant. Ennen eläkkeelle jäämistään hän työskenteli 13 vuotta Tieto Oyj -konsernissa. Eskelinen toi Parikanniemisäätiön hallitukseen strategista ajattelua, talousosaamista sekä uusien aloitteiden merkityksen vahvistamista.

7. Parikanniemen työssä on kaksi erilaista aluetta, lastensuojelu ja hengellinen julistustyö eri työmuotoineen. Miten tämä tulisi huomioida viestinnässä?

Hengellinen julistustyö pyrkii ruokkimaan Parikanniemen työn tukijoiden hengellisiä tarpeita ja kasvua. Käsittääkseen viestintä julistustyön osalta tähtää tähän samaan päämäärään.

Tämän työn yhtenä kauniina hedelmänä on syntynyt rakauden työ lasten hyväksi,

ja tätä hedelmää tulee hoitaa huolella, niin että lastensuojeluun liittyvässä viestinnässä aina ensisijaisesti kunnioitetaan lapsen oikeuksia.

8. Mitä hallitustyö antoi sinulle?

Hallitustyö antoi todella kiinnostavan mahdollisuuden nähdä tarkemmin, miten yli 100 vuotta sitten perustetun orpokodin toiminta ja siihen liittyvä hengellinen työ jatkuvat edelleen. Oli antoisaa päästä itsekkin osallistumaan omalla panoksellani tähän työhön.

9. Mikä antaa sinulle elämässä iloa ja mielekkyyttä?

Iloa antavat lukemattomat asiat, kuten lastenlapset ja kaikki läheiset, syvälliset kohtaamiset, messuyhteisö ja Jumalan rikas huolenpito suruaikanakin. Mielekkyyttä elämään tuovat perheen lisäksi sopivat tehtävät ja Raamatun loputtomien aarteiden tutkiminen.

10. Mitä haluaisit sanoa Parikanniemen työntekijöille, kannattajille ja sidosryhmille?

Teette hyvin tärkeää työtä. Voimia ja intoa työhönne!

Yhteisvastuu on yhdessä tekemistä

Vuonna 2026 Yhteisvastuukeräys keskittyy vanhenemiseen liittyvään pelkoon pärjäämisestä. Lahjoitusvaroin lievitetään ikääntyneiden ja heidän läheistensä hätää.

Yhteisvastuu tukee jalkautuvaa ja kohtaavaa vanhus-työtä, jossa vahvistetaan arjen turvaa ja osallisuutta erityisesti kotona asuvien ikääntyvien parissa.

Mikkelissä keräys jalkautui Kauppakeskus Stellan tiloihin.

Yhteisvastuukeräys on Kirkkopalvelut ry:n järjestämä. Parikanniemisäätiö on Kirkkopalvelujen jäsenjärjestö.

www.kirkkopalvelut.fi

Teksti ja kuvat TVR

LUOJA MEITÄ KANTAA

-kirjan hartaudet on nyt luettu kuunneltaviksi

Parikanniemen hartauskirjasta *Luoja meitä kantaa* (Toim. Kimmo Jaatila & Teuvo V. Riikonen)

on tehty sarja, joka on katsottavissa ja kuunneltavissa Janoinenlammas-sivustolla päivittäin.

Kirjassa on Raamatun tekstiin perustuva hartaus vuoden jokaiselle päivälle, ja niitä on ollut

kirjoittamassa 46 kirjoittajaa.

Nyt voit aloittaa jokaisen päiväsi katsomalla päivän jakson ja antamalla sen sanoman opastaa sinua kohti syvempää Kristuksen tuntemista.

Luoja meitä kantaa -kirjan hartaudet ovat katsottavissa osoitteessa

www.janoinenlammas.fi

Eduskunta jakoi "joululahjarahaa" Parikanniemisäätion diakoniatyölle

Eduskunnan valtiovarainvaliokunta myönsi 10.12.2025 Parikanniemisäätiolle 150 000 € "erityisesti diakoniatyöhön itäisessä Suomessa".

Parikanniemisäätion työ tavoittaa vuosittain eri kanavien kautta kymmeniä tuhansia suomalaisia, mutta ennen kaikkea diakonisen perustehtävänsä kautta se tavoittaa suuren joukon yhteiskunnan heikoimmassa asemassa olevia ihmisiä sekä niitä, jotka ovat syrjäytymisvaarassa tai jopa yhteiskunnallisen avun ulottumattomissa. Tämä on olennainen osa työtämme.

Kimmo Jaatila säätiön hallituksen jäseneksi

Parikanniemisäätion hallituksen uutena jäsenenä aloitti **Kimmo Jaatila** 1.1.2026 alkaen.

Jaatila on TM, pastori, joka toimii Enonkosken sivistystoimen johtajana ja rehtorina. Savonlinnassa asuva Jaatila on ollut mukana Parikanniemen työssä monella tavalla, mm. Parikanniemen Ystävät ry:n jäsenenä ja puheenjohtajana sekä Kontin toimitusneuvoston jäsenenä. Hän on myös toinen *Luoja meitä kantaa* -hartauskirjan toimittaja.

Lisäksi Parikanniemisäätio tekee hengellistä avustus-, opetus- ja julistustyötä eri puolilla Suomea yhteistyössä noin 60–70 seurakunnan, kirkkopiirin ja alueseurakunnan kanssa. Monet näistä sijaitsevat maan reuna-alueilla, kuten Kainuussa, Pohjois-Savossa ja eri puolilla Itä-Suomea.

Parikanniemen Ystävät ry:n noin 800 jäsentä palvelevat vapaaehtoisina eri puolilla Suomea kansalaisyhteiskunnan monissa eri tehtävissä.

Kaksi suurinta vuosittaista tapahtumaa ovat Parikkalan Saaren kirkon Orpokotijuhlat sekä Mikkelin Ristiinassa järjestettävä Matka Betlehemiin -jouluvaellus. Molemmat tilaisuudet ovat kävijöilleen ilmaisia, millä pyritään tukemaan heikommassa taloudellisessa asemassa olevia lapsiperheitä, yksinäisiä ja vanhuksia.

TVR

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
toimisto@parikanniemi.fi

Toimisto- ja taloussihteeri
Risto Teittinen
Puhelin 0400 744 061
Ark. klo 9-15

Säätiön hallituksen puheenjohtaja
Markku Liukkonen, aluekap-
palainen Mikkeli, 0400603907
markku.liukkonen@evl.fi

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Pastori Petri Tiusanen
Puhelin 040 753 5553
petri.tiusanen@parikanniemi.fi

Lastenkodin johtaja
Matti Pasanen
Puhelin 040 847 3657
matti.pasanen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätien tilit
DB FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48

Parikanniemen Ystävät ry
- jäsenyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, **20 €/vuosi**
- kustannustuotteet
FI95 5271 0420 0445 14 (S-SOP)

Parikanniemisäätio voi kerätä ja
vastaanottaa lahjoituksia ja
testamentteja työn hyväksi.
Poliisihallituksen keräyslupa:
nro POL-2015-6305. Keräystili.
S-SOP FI63 5271 0420 1411 20

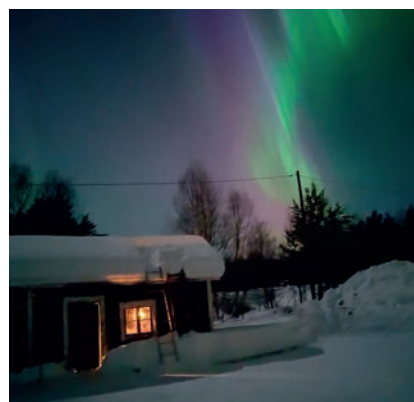
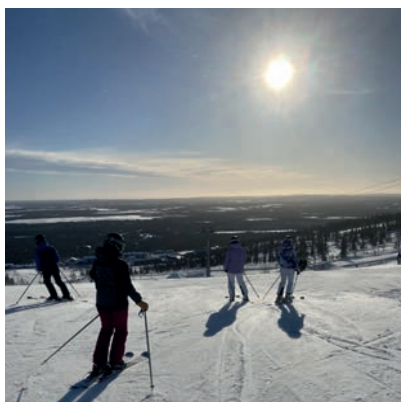
www.parikanniemi.fi

Lapset ja aikuiset Ylläksellä

Parikanniemen perinteinen talvilomaretki Ylläkselle tehtiin 21.–25.2.2026. Ohjelmassa oli laskettelua, hiihtoa ja yhdessäoloa. Matkalla oli mukana 14 hengen porukka.

- Lapsille se on tärkeä reissu, jossa saa turvallisten aikuisten kanssa viettää kiireetöntä aikaa. Näitä reissuja monet muistelevat vielä aikuisiällä, tiivistä matkanjohtaja **Matti Pasanen**.

Matkat ovat olleet mahdollisia, koska useat työn ystävät mm. Kuhmosta ja Rovaniemeltä ovat tukeneet matkoja taloudellisesti. Kuvat MP ja teksti TVR

Martti Lähteenmäki 60 vuotta

Parikanniemisäätien hallituksen jäsen ja varapuheenjohtaja **Martti Lähteenmäki** täytti viime vuoden lopulla 60 vuotta. Hän järjesti juhlan, jossa lahjojen sijaan kerättiin hänen toiveestaan varoja Parikanniemen uuden lastentalon hyväksi.

Lappeenrannassa asuva Martti on ollut viime vuosina monella tavalla mukana Parikanniemen työssä, kuten Orpokotijuhlien talkoolaisena.

Säätiön hallintoon hän tuo rakentavaa asiantuntemustaan ja harkitsevia näkemyksiään. Hänellä on kyky nähdä toiminnan keskeinen perustehtävä sekä hahmottaa sen laaja kokonaisuus. Lämpimät onnittelut, iloa ja monia armorikkaita vuosia!
Kuva ja teksti TVR

Ajatuksia herättävät muutostuulet Koivulassa

Kuten on jo kerrottu, Parikanniemisäätiö on rakennuttamassa uutta 7-paikkaista asumisyksikköä, jonka tarkoitus on valmistua keväällä 2026. Uusi asumisyksikkö korvaa vanhan Koivula -asumisyksikön, joka on osa vuonna 1973 rakennettua rivitaloa.

Koivulaa voi luonnehtia kodikkaaksi taloksi, jolla on oma pitkä historiansa. Se on myös syy siihen, että Koivulan työntekijät ja lapset ovat kiintyneitä sekä rakennukseen että sen nimeen.

Nyt kuitenkin me koivulalaiset eli ohjaajat sekä lapset, jotka tällä hetkellä asuvat Koivulassa, olemme uuden edessä. Keväällä pääsemme muuttamaan uuteen, upeaan lastentaloon, joka sijaitsee aivan Koivulan naapurissa, vain kiven heiton päässä. Iloitsemme kaikki uudesta talosta, mutta samalla olemme haikein mielin, koska muuttaessamme uuteen sanomme samalla hyvästit vanhalle, meille niin merkitykselliselle Koivulalle.

Viime syyskuussa Koivulan väki yllätettiin kertomalla, että uuden talon nimeksi ei tulekaan Koivula, vaan nimi valitaan nimikilpailulla. Uuden talon nimeksi valikoitui Valontupa. Jokainen, joka on esimerkiksi naimisiinmenon myötä vaihtanut sukunimensä, voi varmasti ymmärtää, että

voi hetken aikaa viedä, ennen kuin uuden nimen tunnistaa omakseen. Koivulan ohjaajat ovat vuosia ja osa vuosikymmeniä tottuneet käyttämään työarjessaan Koivula-nimeä, joten on iso muutos alkaa puhua itsestämme valontupalaisina. Se on muutos myös niille lapsille, jotka parhaillaan asuvat Koivulassa, sekä heille, jotka ovat vuosien saatossa asuneet Koivulassa eri pituisia jaksoja elämästään.

Se, että tunnemme haikeutta Koivulaa kohtaan, ei kuitenkaan tarkoita, ettemme olisi valmiita ja innokkaita ottamaan vastaan uutta Valontupaa. Päinvastoin odotamme kovasti sitä, kun pääsemme tutustumaan uusiin tiloihin ja sitten muuttamaan niihin. Teemme yhdessä Valontuvasta paikan, jossa on vähintään yhtä lämminhenkinen ja välittävä tunnelma, kuin mitä Koivulassa on ollut. Valontuvan olohuoneen isoista ikkunoista avautuu hienot ja valoisat näkymät Saimaalle, samalla kun meidän Valontupamme tarjoaa turvalliset ja toimivat puitteet lastenkodin toiminnalle.

**Teksti ja kuvat
Miia Liukkonen ja Eveliina Heikkinen**

TAKA-AJATUS:

Pikku Onni oli menossa nukkumaan. Isä Lasse oli käynyt hänen kanssaan iltapesulla, lukenut iltasaduksi lasten Raamattua, ja viimein oli vielä iltarukouksen aika. Onni oli tavallista rauhattomampi, mutta koska mitään hätää ei ollut, Lasse vain silitti Onnia pitkään, ennen kuin jätti tämän nukkumaan huoneeseensa ja lähti itse tekemään vielä omia rästiin jääneitä töitään olohuoneeseen.

Jonkin ajan päästä Lasse kuuli Onnin huoneesta tämän hennon äänen: "Isi, minua pelottaa." Koska Lasse oli ehtinyt jo syventyä vastaamaan päivän sähköposteihin, hän vastasi vain: "Älä pelkää, Jeesus on siellä sinun kanssasi." Vastausta ei kuulunut, ja näppäimistö jatkoi sauhuamistaan.

Mutta ei aikaakaan, kun Onnin huoneesta kuului taas tuttu hento ääni: "Isi, minua pelottaa vieläkin." Lasse oli niin syventynyt perehtymään tärkeään raporttiin, että huikkasi jälleen vain: "Älä pelkää, Jeesus on siellä sinun kanssasi, kuten aina." Jälleen tuli hiljaista, ja työn raskaan raataminen vei voiton.

Hetken päästä Lasse kuuli jälleen ääntä, mutta nyt se olikin pieniä askelia. Hän kääntyi tietokoneensa äärestä ja huomasi Onnin ilmestyneen huoneensa ovelle. Onni katsoi Lassea ja sopersi: "Mutta isi, kun minä tarvitsisin jonkun sellaisen, jolla on iho."

--

Jos meillä on jonkun lapsen luottamus ja olemme hänelle turvallisia aikuisia, ymmärrämmehan vastata tähän luottamukseen? Kannammehan näitä lapsia juuri siten kuin he tarvitsevat ja ansaitsevat? Emmehan kulje myöskään oman onnemme ohitse? Siunaammehan heitäkin Jeesuksen nimessä?

Kuva Shutterstock, muokkaus Iiris Kallunki

Nimimerkki Virsu on Parikanniemen työtä läheltä tunteva, mutta etäämmältä seuraava alle kolmekymppinen mies, joka on kiinnostunut elämästä ja kynäilystä. Kirjoituksissaan hän kommentoi ajankohtaisia aiheita ja kulloistakin teemaa persoonalliseen tyyliinsä.